

NÉPSZABADSÁG

III. évfolyam

SEPTEMBER 2., SZOMBAT

ORSZÁGOS NAPILAP

LVIII., 206. SZÁM, BUDAPESTI KIADÁS

len-
kis

Regina

Május volt, hajnal és nagyon hideg. Akkor én már három éve dolgoztam S.-nél, akit mi csak baromállatnak nevezünk, de hagyjuk. Két hete váltottam egy 7,5 tonnás Mercit 814-esre. Sajnáltam a jó öreg Ivecot. Összebarátkoztunk az évek alatt. Maradt még egy kevés a kiállási időből. Gondoltam, szundítok kicsit a tetőkabinban. Ahogy behúztam a vesztínget, megszólalt a CB. A baromállat volt. Szólt, hogyha végeztem Pestnél a depóban a kosarakkal, ugorjak ki Dabasra 500 darab gumiért. Főnökök. Semmit sem utálnak jobban, mint ha üresen jár egy kocsi. Mondani akartam, hogy ez már egyhuzamban a harmadik kanyarom, de aztán hagytam a fenébe. Közé nincs az egészhez. Nem is az utak felől jött. Az igazán jó görék mind fuvarozók voltak valamikor. Lenyomtam a CB-t. Ennyit a szundiról, gondoltam magamban. Elővettem egy páncélost, megbontottam. Nem volt lelkieróm a gázrezsú után matatni. Megettem a babot, úgy, ahogy volt, hidegen. Sonka, a kollégám jelentkezett be a rádión.

– Bocs, Öcsi, de most tényleg kiszállok.

Nem hittem neki. Kéthavonta eljártotta.

– Szét van a derekam. Hiába könyörgök a baromállatnak, hogy cseréltesse ki a gumikat, mert tönkterázzák a vesém. A bal első kerék már tisztára elkopott. Azt mondja, jó lesz az még.

Becsülöm a fiút. Amikor november végén nem vehetett ablakmosó folyadékot, kikevert magának szappanból meg vízből. Ráfagyott a szélvédőre. Semmit se látott. Majdnem meghalt. De nem anyázott a baromállat előtt. Csak nekünk panaszkodott.

– Tényleg, Öcsi, szétmegy a gyomrom a rendszertelen kajától. Az asszonyt se láttam már vagy egy hete. Tegnap azt mondta a telefonba, hogy fel kell szűrni a gyerek fülét. Meg az állandó idegeskedés is, hogy mindenhova idejében odaérjek. Elég volt.

Hallgattam. Tudtam, hogy nem megy el. Szerszámkészítőként végzett. Harmincözetret keresett volna, ha talál munkát. Így megvolt a hetvene. Úgy tűnt, csak ideges. Vagy túlzvetett. Aludnia kellett volna. Akartam is neki mondani, de megszakadt az adás. Később rájöt-

tem, hogy bedöglött a villamosság. A hűtő is haldoklott. Megálltam. Megcsapoltam az egyik szálat az erősebbik akkumulátorról, és lekötöttem a szivar-gyújtóba. Belenyomtam a stekkert, minden működött újra. Elhagytam a panziót, ahol fürdeni szoktam. Kevesen voltak a 8-ason. Várpalotánál ugyan láttam egy KPM-kontrollt, kitelepültek a papucsokkal, de nem bántottak. Ki a francot érdekel hajnal ötkor a tengelyterhelés? Mentem tovább, fáradtan az éjszakai úttól. Ágira gondoltam, a feleségemre. Meg Jutkára. Benéztem hozzá zuhanyozás után a gyerekszobába. Milyen édesen aludt. Agi becsomagolta a brassóit, megcsókolt. Mondtam, hogy délben hazaugrom, úgyis bemegyek a telephelyre. Erősödött, hogy tegyem el. Mintha érezte volna, hogy nem érek haza ebédre.

Már messziről megláttam a srácot. Csőr végében ugrált az út szélén, rohanguált a sávok között. Nem tudta, merről jön kocsi. Hajnal ötkor! Meglátott. Kalimpálni kezdett a karjaival. Azt hittem, elem veti magát. Mellette egy kabátos alak didergett. Fékeztem. Nem állítottam

le a motort. Nem veszttem meg. Mögöttem az áru. Hétre a törökbálinti depóban kell lennem. Megöl a baromállat, ha kések. Rögtön jelenti neki a megbízó. Megnéztem a fickót. Nem tetszett. Borostás volt. Fölugrott és kinyitotta az ajtót. A kurva életbe, nekem ne nyitogassa az ajtót egy stopos! Mérges voltam magamra. Az életben meg nem állok egy fickónak hajnal ötkor. En állat. De hát mit csinálhattam? Talán el kellett volna gázolnom? Izgatottnak látszott, ahogy ott kapaszkodott a lépcsőn. Dadogott. De látszott, hogy nem az italtól.

– Be kéne vinni... mert már elment a vize...

– Veszprémbe – mondta a stopos.

Kurva életbe. Onnan jöttem. Most menjek vissza? Nem hétre, kilencre sem érek Pestre. Baromállat úgy kivág...

– Jó, hozza – szoltam kelleetlenül. Beültette. Ha nekem itt összekoszol valamit! Aláraktam egy nejlont. Bekapcsoltam a vebasztót, 24 fokra állítottam a termosztátot. A srác behúzza az ajtót. Még jó, hogy volt ott egy buszmegeáll. Meg tudtam fordulni. Téptem vissza, mint egy áll-

lat. Minden másodperc az állásomba kerülhetett. Persze kérhettem volna egy váltót a telepről. De akkor nekem annyi. A hajdúböszörményi kiskereskedő tombolni fog az elosztóban, hogy nem ért oda időre Körmendről a 40 köbméter gyékénykosara. Rohadjon meg. Istenem, amikor Áginak elfolyt a vize... azt a kőkemény éjszakát!...

Hat óra volt, mire a város közelébe értünk. Későn vettem észre a zsarukat. Hogy mi az isten eszi ki őket ide hajnalok hajnalán! Naná, hogy gyorsabban jöttem a megengedettnél. Kérték az iratokat. Egy bajszos ellenőrizte az adatokat.

– Nyolcvannal ment lakott területen – közölte. – Ötvenezer, ha följelentem.

– Nem látja, hogy mindenórás? – kérdeztem. Ránézett a nőre, aztán a fickóra. Visszaadta az iratokat.

– Na menjen! Méltányosság! – mondta.

Csak úgy porzott, amikor befordultam a kórház udvarára. Rendesen kiverte a kocsi a seggét. Ha valaki ott áll, hát azt menten elkaszálok. Segítettem kivenni a nőt. Pocsékul nézett ki. Nem vártam meg őket. Naná, majd ott szobrozom, amíg

megszül. Elhúztam. Fél tízre értem Tö-rökbalintra. A kiskereskedő tombolt. Hétre ott kellett volna lennem. azonnal hívja a főnökömet, ordította. Nem szóltam. Majd fogok én neki magyarázkodni? Rátolattam a rámpára, sürgettem a srácokat. Én is begurítottam egy békát a raklap alá, és hordani kezdem befelé a kosarakat. Dabason se perc alatt felpakoltuk a gumit, de így is volt már vagy délután kettő, mire Veszprémbé értem. A baromállat üvöltött. Persze. Mit csinálna? Mindig üvölt. Amikor nem kénc, akkor is üvölt. Kivettem a tachométer korongját meg a menetlevelet, és bementem hozzá.

– Hol az istenben volt, maga idióta? Hát lopom én a pénzt? Hát tönkre akar tenni? Ha elveszik tőlem a fuvar, mit csinálnok, mi? Magukat persze ez nem érdekli. De hát nekem családom van, az isten verje meg!

Nem vagyok épp ijedős. Átfutott rajtam, hogy ráborítom az asztalt. Elegem volt a melóból, a szállításból, az életből. De csak néztem a szemébe. Hosszan, mozdulatlanul. Aztán megszólaltam.

– Fogja be a száját, főnök, mert magára borítom az asztalt.

Elhallgatott. Aztán benyúlt a fiókjába, és az asztalra dobta a szerződésemet.

– Holnap már ne jöjjön – mondta rekedten.

Kimentem. Hazafelé bedobtam egy nagyfröccsöt. Most már lehetett. Úgy éreztem, szétmegy a fejem. Otthon persze nem volt senki. Lefeküdtem, néztem a plafont. Na, Józsi, mondtam magam-

nak, utcfára kaláltél. Harminc munka nélküli sofőr talál a helyemre. Nem hagytam el magam. Tudtam, hogy jó fuvaros vagyok. Az mindig kell. Élveztem, hogy olyan tág a szoba. Napok óta a három négyzetméteres vezetőfülkében éltem. Elaludtam. Csöngetésre ébredtem. Misi jött, a portás. Azt mondta, a baromállat hív. Dehogya hív, a szart hív. De tényleg hív, erősködött a Misi. Nagyon fontos.

– Mi a francot akar? – kérdeztem.

– Nem tudom. De azt mondta, nem mehetek vissza nélküled.

Elindultunk. Misi mellettem kullogott. Nem szólt hozzám. Tudta, hogy dühös vagyok. Járt az agyam. Mit akarhat ez tőlem? Esküszöm, ráborítom az asztalt, ha megint szemétkedni kezd. Beléptem az irodába. A titkárnő épp aláíratott velem. Föl se nézett. A szemét. Annyi tisztesség nem volt benne, hogy leültessen. Aztán kiküldte a lányt.

– Telefonált egy pasas – mondta. – Valami Tóth Péter.

Hallgattam. Ilyen nevűt nem ismerek.

– Lánya született. Regina. Ez a neve.

– Na és? Ezért hívott?

– Lenézte a maga rendszámát és kike-restette. Azt kérte, mondjam meg magának, hogy köszöni. Majd küld képet.

– Jó – mondtam. – De ezért nem kellett volna behívnia. Ezt meg is üzenhette volna a Misivel.

Baromállat megint üvöltöni kezdett.

– Ezért hívtam be? Nemcsak ezért hívtam be! Azért hívtam, mert holnap nyolcra Ostffyasszonyfára kell vinni az 500

gumit, a Pannóniaringre. Ott felvesz mákot, és Pestre viszi délre a Speditranszshoz. Ott felpakol téglát, és lemegy vele Nyíregyházára. Onnan pedig hoz hatvan színes tévét Szombathelyre, az elosztóba. Reggel nyolcig érhet oda, érti? Nem kilencig! Nyolcig! Addig van átvétel.

Néztem a baromállatot. Ahogy üvöltött, kidagadtak az erek a nyakán. Hallottam, hogy kint éppen fuvar érkezett. A baromállat az ablakhoz ment. Vissza se nézett, úgy mondta: – Ma szabadnapos. Majd ledolgozza. Menjen pihenni. Már ivott, mi? Persze, folyton isznak.

Elindultam kifelé. Az tuti, hogy egyszer még ráborítom az asztalt! Bevágtam magam mögött az ajtót. Most azt hiszi, hálás leszek?

Regina. Szép név. Persze nekem a Jutka jobban tetszik. Mentem át az udvaron. A portásfülkénél elszívtunk egy cigit Misivel.

– Haragszol rá? – kérdezte az iroda felé bökve. Megvontam a vállam. Misi nagyot slukkolt. – Nem olyan szemét ő. Nekem azt mondta, nagyon rendes voltál, hogy elvitted azt a nőt.

– Igen? Nekem mért nem mondta?

– Mert ilyen a stílusa. Ideges. Meg kell őt is érteni. Ő a vállalkozó. Nyakában van ez az egész kóceráj. Ha ő nem volna, hol dolgoznánk?

– Akkor is egy baromállat – mondtam, hogy mondjak valamit, de valahogy most már nem tudtam rá igazán haragudni.

NÓGRÁDY GERGELY